

Arrest

nr. 240 787 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 07.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: K. (..)

voornaam: Y. (..)

geboortedatum: 10.12.1993

nationaliteit: Marokko

alias: K. Y. (..), geboren op 12.10.1993, Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij haalt aan dat hij stress heeft, maar dit kan niet als van die aard of ernst beschouwd worden dat het een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De betrokkene werd bovendien op 09.12.2019 door een arts in het centrum onderzocht. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken. Er bestaat een risico op onderduiken:

V Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweerde op 07.12.2019 sinds een jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat hij gekend is sinds 09.07.2019 en dat hij zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van aliassen:

- K. Y. (..), geboren op 10.12.1993, Marokko

- K. Y. (..), geboren op 12.10.1993, Marokko

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 10.07.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 * Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweerde op 07.12.2019 sinds een jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat hij gekend is sinds 09.07.2019 en dat hij zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van aliansen:

- K. Y. (...), geboren op 10.12.1993, Marokko
- K. Y. (...), geboren op 12.10.1993, Marokko

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 10.07.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaarde dat hij in België is omdat hij hier wil werken om zo naar het Verenigd Koninkrijk te kunnen gaan. Hij kan niet terug naar zijn land van herkomst omdat er daar geen werk is. Economische redenen vallen niet onder de bescherming van artikel 3 EVRM. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene haait aan dat hij stress heeft, maar dit kan niet als van die aard of ernst beschouwd worden dat het een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De betrokkene werd bovendien op 09.12.2019 door een arts in het centrum onderzocht. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene brengt geen andere elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1* Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweerde op 07.12.2019 sinds een jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat hij gekend is sinds 09.07.2019 en dat hij zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van aliansen:

- K. Y. (...), geboren op 10.12.1993, Marokko
- K. Y. (...), geboren op 12.10.1993, Marokko

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 10.07.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden (Marokko).

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.D. (...), attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, K., Y. (...) verder vast te houden in de lokalen van het centrum te Merksplas."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Moyen pris de la violation des articles 7, 74/14, 62 de la loi du 15/12/1980, les articles 1, 2, 3 et 4 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, le principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause, de l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux au terme duquel il y a une obligation pour l'administration de motiver ses décisions, de l'article 8 de la CEDH

- Violation des articles 7, 74/14, 62 de la loi du 15 décembre 1980 ; des articles 1, 2, 3 et 4 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe général de bonne administration selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause, de l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux au terme duquel il y a une obligation pour l'administration de motiver ses décisions,

En ce que, la décision attaquée a pour objet d'éloigner Monsieur K. (...) du territoire ;

Alors que la décision querellée n'a pas fait l'objet d'une motivation en fait et en droit individualisée ;

En effet, en l'espèce, la partie adverse n'a nullement tenu compte de la situation du requérant dans son aspect vie privée et familiale.

La décision querellée fait état dans sa motivation que le requérant aurait été entendu avant la prise de décision.

Il a été entendu le 7 décembre soit avant la prise de décision du 7 décembre mais pas avant celle du 31 décembre.

Par ailleurs, le requérant ne conteste pas que certaines questions lui ont été posées. Toutefois, elles l'ont été sans l'aide d'un interprète.

Il s'avère dès lors qu'il n'a dès lors pas été valablement entendu notamment sur les problèmes médicaux respiratoires rencontrés et pour lesquels un médecin a été amené au centre 127 bis. La partie adverse se contente simplement de faire rapport de la visite du médecin mais ne fait nullement état d'investigations complémentaires.

Comment dès lors peut-elle arriver à la conclusion qu'en cas de retour il n'y aurait pas un risque de violation de l'article 3 de la CEDH ?

La partie adverse n'a donc pas respecté le droit d'être entendu.

Or, le droit d'être entendu est consacré par un principe général du droit de l'UE et également par un principe général de droit dans l'ordre juridique interne.

Ce principe a encore été rappelé par le Conseil d'Etat dans un arrêt en Cassation administrative du 29 octobre 2015 :

« Que dans son arrêt C-249/13 du 11 décembre 2014, en cause Khaled Boudjlida, la Cour de Justice de l'UE a indiqué en substance que le droit pour une personne à être entendue par une autorité nationale, avant l'adoption par cette autorité de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de la personne concernée, fait partie du respect des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'UE. Le droit à être entendu avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de l'intéressé, est également consacré par un principe général de droit dans l'ordre juridique interne. » (CE, arrêt n° 232.758, 29/10/2015)

Il s'avère dès lors que la décision querellée a été rendue sans tenir compte de l'ensemble des éléments propres à la situation et n'est dès lors pas adéquatement motivée. La partie adverse n'a pas recueilli toutes les informations nécessaires avant de prendre pareille décision. Elle ne s'est donc nullement prononcée en connaissance de cause.

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 disposent que les décisions administratives doivent être formellement motivées et cette motivation doit indiquer les considérations juridiques et factuelles qui fondent la décision et cette motivation doit être adéquate.

Les motifs avancés dans la décision querellée apparaissent totalement passe-partout : geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België et ne remplissent dès lors pas les exigences posées par les dispositions de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Pour rappel : l'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient : Selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

Or, en l'espèce, ce rapport raisonnable fait défaut.

Les principes de bonne administration et de motivation formelle des actes administratifs exigent que les actes administratifs unilatéraux reposent sur des motifs - de droit et de fait - qui soient exacts, pertinents et admissibles en droit ; les motifs de droit et de fait doivent démontrer que la décision n'est pas le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation. (J. Jaumotte, Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative, in Le Conseil d'Etat de Belgique cinquante ans après sa création, p.636 à 638)

Le but de la motivation est de permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont déterminé la décision : grâce à la motivation, l'administré doit être en mesure d'estimer en connaissance de cause s'il s'indique de contester cet acte en introduisant les recours organisés par la loi. (CE, Arrêt Chairi, n°99.353 du 2 octobre 2011 ; CE, Baras, n°81.697 du 6 juillet 1999)

Le principe de bonne administration inscrit à l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux est un principe général de droit administratif qui s'impose à l'administration dans ses rapports avec tout administré, indépendamment de la légalité de séjour de ce dernier, (arrêt M.M contre Irlande (C-277/11))

La partie adverse n'a pas fait preuve de bonne administration car n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments propres à Monsieur KARIOH en l'interrogeant comme il se doit. Les actes doivent être annulés.

- Violation de l'article 8 de la CEDH

En ce que la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments spécifiques à la situation privée et familiale de Monsieur K. (...);

La partie adverse n'en a nullement tenu compte avant de rendre la décision litigieuse et n'a donc nullement procédé à une mise en balance des intérêts en présence.

Elle n'a donc pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier. Elle a même ignoré des éléments essentiels de la demande et n'a pas pris la peine d'entendre le requérant sur ses aspects vie privée/vie familiale. (P.Jadoul, S. Van Drooghenbroeck, « La motivation formelle des actes administratifs » La Charte, 2005)

« Que la partie adverse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. H lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence... »

« Qu'il n'apparaît néanmoins pas de cette énumération lapidaire, ni du dossier administratif, que la partie adverse aurait examiné la demande d'autorisation de séjour introduite par la requérante, en particulier sous l'angle de l'article 8 de la Convention précitée, pourtant expressément visé dans cette dernière, ni quelle aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale; qu'il ne ressort ni de l'acte attaqué, ni du dossier administratif, que la partie adverse aurait valablement pu considérer, sans commettre d'erreur manifeste d'appréciation, que les intérêts familiaux et personnels de la requérante ne pouvaient pas l'emporter sur la nécessité de l'éloigner du territoire;

Considérant que la partie adverse a, en prenant les actes attaqués, méconnu l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et violé son obligation de motivation formelle » (Arrêt CE n° 100.587 du 7 novembre 2001)

La partie adverse n'a dès lors pas respecté le principe de proportionnalité entre la vie privée et familiale du requérant et de sa famille et les intérêts de la société.

Pour toutes ces raisons, la motivation réalisée par la partie adverse est insuffisante et, par conséquent, les décisions querellées doivent être annulées."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit

op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten; zij is niet in bezit van een geldig visum of geldige verblijfstitel. Verder wordt erop gewezen dat er een risico op onderduiken is als reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven. Er wordt daarbij feitelijk uiteengezet op welke elementen de verwerende partij zich baseert om het risico op onderduiken vast te stellen. Daarnaast wordt tevens gemotiveerd dat verzoekende partij verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben zodat een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. De verklaring van verzoekende partij dat zij lijdt aan stress, wordt eveneens in overweging genomen. Zo wordt gemotiveerd: *“dit kan niet als van die aard of ernst beschouwd worden dat het een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De betrokkene werd bovendien op 09.12.2019 door een arts in het centrum onderzocht Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”* Tevens heeft de verwerende partij ook vastgesteld: *“Betrokkene verklaarde dat hij in België is omdat hij hier wil werken om zo naar het Verenigd Koninkrijk te kunnen gaan. Hij kan niet terug naar zijn land van herkomst omdat er daar geen werk is. Economische redenen vallen niet onder de bescherming van artikel 3 EVRM. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.*

Betrokkene haait aan dat hij stress heeft, maar dit kan niet als van die aard of ernst beschouwd worden dat het een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De betrokkene werd bovendien op 09.12.2019 door een arts in het centrum onderzocht. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene brengt geen andere elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, kan geenszins blijken dat de motivering stereotiep is. Immers wordt duidelijk gewezen op de feitelijke elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken en wordt daaromtrent gemotiveerd. De Raad wijst er daarnaast nog op dat, zelfs indien in casu sprake zou zijn van een stereotiepe motivering, quod non, dit niet betekent dat de gegeven motivering niet afdoende zou zijn in het licht van de formele motiveringsplicht.

Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, maar zij betwist niet dat zij inderdaad in België verblijft zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten. Zij maakt met haar betoog aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoekende partij voorts de schending aanvoert van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich in wezen beperkt tot een vermelding van dit artikel in haar verzoekschrift, maar nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze artikel 74/14 van de vreemdelingenwet geschonden werd door de bestreden beslissing. Het enig middel is in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk. Dit nog daargelaten de vaststelling dat blijkens informatie van de dienst vreemdelingenzaken verzoekende partij ondertussen vrijgelaten werd op 6 januari 2020 en verzoekende partij niet aantoont dat zij binnen de normale vertrektermijn van dertig dagen gedwongen verwijderd werd van het grondgebied. Daar de termijn van dertig dagen thans verstreken is en niet blijkt dat verzoekende partij gedwongen verwijderd werd, toont zij geenszins aan welk actueel belang zij nog zou hebben bij het opwerpen van een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekende partij betoogt in essentie dat er geen rekening werd gehouden met haar privé- en familiaal leven. Zij wijst erop dat zij gehoord werd op 7 december 2019 maar niet voor de bestreden beslissing van 30 december 2019. Zij ontkent niet dat haar bepaalde vragen werden gesteld maar dit gebeurde in elk geval zonder bijzijn van een tolk. Zij is niet degelijk gehoord meer bepaald met betrekking tot haar respiratoire problemen en waarvoor een arts naar het gesloten centrum is gekomen. De verwerende partij beperkt zich tot een verslag inzake het bezoek van de arts maar heeft geen verdere onderzoeksdaden gesteld. Het is dan ook niet terecht dat zij tot de conclusie komt dat artikel 3 EVRM niet geschonden is bij terugkeer. Het hoorrecht werd niet gerespecteerd. Er werd geen rekening gehouden met haar specifieke situatie.

2.8. De hoorplicht vormt een algemeen beginsel van het Unierecht en een beginsel van behoorlijk bestuur en derhalve dient verwerende partij dit als dusdanig in aanmerking te nemen.

Verzoekende partij betwist niet dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord zodat zij aldus in geen geval kan voorhouden dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld haar standpunt op voldoende wijze naar voor te brengen. Zij maakt immers niet aannemelijk dat dit gehoor niet zou hebben volstaan in het licht van het nemen van de thans bestreden beslissing. Ook het gegeven dat het horen zich op 7 december 2019 heeft voorgedaan en niet op 30 december 2019, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Immers maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er in deze korte tijdspanne van 22 dagen waarin zij steeds in een gesloten centrum verbleven heeft, zich feitelijkheden hebben voorgedaan waarvan de verwerende partij niet op de hoogte was of die veronachtzaamd werden door de verwerende partij.

De Raad stelt op lezing van het administratief dossier vast dat verzoekende partij zowel op 9 juli 2019 als op 7 december 2019 werd gehoord. Onder andere werd aan verzoekende partij gevraagd of er elementen zijn aangaande haar verblijf en haar familie- of gezinsleven die zij wenst mee te delen. Verder werd haar gevraagd of zij medische problemen heeft en of er elementen zijn die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Verzoekende partij heeft op deze vragen een duidelijk en coherent antwoord geformuleerd. Er blijkt geenszins dat zij de gestelde vragen niet begreep. Verder blijkt ook uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij de verklaringen van verzoekende partij in overweging heeft genomen en daaromtrent heeft gemotiveerd.

In ieder geval benadrukt de Raad verder ook dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de

overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekende partij maakt dit met haar betoog geenszins aannemelijk. Thans stelt zij dat zij familie heeft die in België verblijft, maar de Raad merkt op dat verzoekende partij van deze familie hoegenaamd geen melding heeft gemaakt toen haar daarnaar gevraagd werd. Het is dan ook geheel terecht dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij verklaarde geen gezinsleven in België te hebben. Ook nu houdt verzoekende partij het bovendien op een zeer vaag betoog en brengt zij geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat zij werkelijk familie heeft die op het Belgische grondgebied verblijft. Bovendien, zelfs indien dit het geval zou zijn, dan maakt zij niet aannemelijk dat zij met deze familie een beschermenswaardige relatie heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Het EHRM vereist immers dat er tussen meerderjarige verwanten een bijkomende vorm van afhankelijkheid wordt aangetoond vooraleer een dergelijk familieleven onder de toepassing van artikel 8 EVRM kan vallen. Verzoekende partij toont dit niet aan.

Verder blijkt dat verzoekende partij initieel op 9 juli 2019 verklaarde nooit ziek te zijn geweest en op 7 december 2019 stelde haar land van herkomst verlaten te hebben omwille van stress. Verder blijkt uit het administratief dossier dat zij op 9 december 2019 onderzocht werd door de centrumarts die attesteerde dat verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die bij terugkeer een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. Zij werd geschikt bevonden om in het gesloten centrum te verblijven. De Raad ziet niet in welke "bijkomende onderzoeken" de verwerende partij had moeten voeren naar de gezondheidstoestand van verzoekende partij, gelet op de vaststellingen van de centrumarts. Verzoekende partij voegt ook geen enkel medisch attest waaruit kan blijken dat de vaststellingen inzake haar gezondheidstoestand verkeerd zijn. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden geoordeeld heeft: *"Betrokkene haait aan dat hij stress heeft, maar dit kan niet als van die aard of ernst beschouwd worden dat het een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De betrokkene werd bovendien op 09.12.2019 door een arts in het centrum onderzocht. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene brengt geen andere elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."*

Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van de hoorplicht aan.

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoekende partij, die blijkens haar verklaringen slechts één jaar in België verbleven heeft en stelde niet te werken alsook geen elementen inzake enig familieleven in België heeft vermeld, maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat zij een beschermenswaardig gezins-/familieleven of privéleven op het Belgische grondgebied heeft. Zij brengt daartoe geen concrete elementen aan. Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden verwijderingsmaatregel een inbreuk vormt op artikel 8 EVRM.

Gelet op de vaststelling dat verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezins-/of privéleven op het Belgische grondgebied niet aannemelijk maakt, diende de verzoekende partij hoegenaamd geen belangenafweging in de zin van artikel 8 EVRM door te voeren.

2.10. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in zijn geheel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER